

tømt en saadan Kalk, døiet en saadan Skjebne. — Neil! Derfom han har udfyldt sin Plads med Iver og Dygtighed, derfom han har bestaaet i de alvorfulde Forhold overfor Landets Fjender, deelt Felttogenes Anstrængelser, Kampenes Fæer med sine Kammerater og trods set Døden ved deres Side, da har han ogsaa fuldt Krav paa at blive veiet tillige med, og behandlet efter samme Grundsaetninger som disse.

Men under nærværende Krig har man fulgt andre Regler. Den Officeer paa Bartzpenge, der blev indkaldt til Krigstjenesten, da Faren var forhaanden, og blev indrangeret mellem sine Kammerater i Linien, maatte see, hvorledes disse forfremmedes til høiere Grader efter Tour, medens der aldeles intet Hensyn toges til ham. Hans Anciennitet bragte ham ingen tourviis Forfremmelse, og selv i pecuniar Henseende maatte han staae tilbage. De Officere af Linien, der havde Familier hjemme, fik deres fulde Fæds-Dwarteerpenge udbetalte som et Extratillæg, som et Plus foruden deres Feltgage og Emolumenter, hvormod de Andre vedbleve at staae paa Bartzpenge medens de lede og kæmpede for Fædrelandet, — for Fædrelandet, der for 6 Aar siden havde tilfidsat dem, afbrudt deres Carriere og priisgivet dem for Mangel. Vel fik de nu et saadant Tillæg, at de kunde erholde ligesaa meget, som deres Kammerater havde i Feltgage, men ingen Dwarteerpenge til deres Familiers Huusleie i Hjemmet og intet Avancement efter Tour, medens deres Medkrigere daglig rykkede høiere op paa Anciennitetens Stige.

Og da Vaabenstilstanden affluttedes, demitterede man dem uden Omstændigheder, endnu medens Krigen varede, — henviste dem til de samme Bartzpenge, de havde havt før Krigen udbrød, uden Hensyn til om de, som en Følge af deres gode Cøndulte, vare forfremmede til høiere Charger. En Officeer, der i Felten

havde havt Majors Rang og Gage, og en Anden, der havde havt Capitains Rang og Gage, dimitteredes til de Bartzpenge, de havde havt før Krigens Udbrud som Capitain og Lieutenant respective. En Charge, der vandedes i Kampen, i Felten, skulde have mindre at betyde, end den, man opnaaede paa Exerceerpladsen, skulde slet ingen Betydning have! Er dette ikke uforklarligt?

Officere paa Bartzpenge, der efter deres Afgang ved Reductionen havde maattet stræbe at aabne sig andre Indtægter, for at kunne leve, forlode disse, for at ile Fædrelandet tilhjælp, da dette var i Nød, men have ved Hjemkomsten fundet hine Indtægtskilder tilstoppede, ere reducerede til deres Bartzpenge og priisgivne for Nød.

Det er den rene Sandhed, den simple Fremstilling af Forholdene; jeg kan for mit Vedkommende ikke skønne rettere, og disse Forhold hvile tungt paa Mange! Jeg skal nu tillade mig med saa Ord at omtale mit eget Exempel, forsaavidt som jeg har gjort det til Gjenstand for dette Andragende til Thinget. Jeg er tillige med Flere bleven kaldet til Armeen, og er, efter at have opfyldt min Pligt, bleven forfremmet, uden just at have nydt den Gage, som en saadan Forfremmelse kunde have medført. Det er ikke det, jeg især lægger Vægt paa, men efter at have gjort to Feldttog med, og efter at Seierherren ved Fredericia havde opmuntret mig til at søge om Ansættelse paa den Plads igjen i Armeen, som jeg havde havt før Krigens Udbrud, indgav jeg 2 Gange efter hinanden en saadan Ansøgning; men den blev ikke besvaret, og det gik en anden Officeer ligesom mig. Han forlod ved Krigens Udbrud det fjendtlige Territorium med Livsfare, kom over til Armeen i Slesvig, fandt Optagelse hos sin Ungdomsven General Schleppegrell og fulgte hans Stab.